

Kurýr Naší zkázy

Richard Šusta

Kurýr Naší zkázy

Richard Šusta

ISBN formátů e-knihy:

PDF: ISBN 978-80-908132-6-7

EPUB: ISBN 978-80-908132-7-4

© 2022 Richard Šusta, richard@susta.cz, <http://susta.cz/>

Ilustrace: © 2022 Richard Šusta,

s využitím kresby hada z Cliparts © 1999 Corel Corporation

Anotace

Kurýr Niet zdolá četná úskalí a svědomitě předá tajnou zásilku. Poté však propukne nákaza kosící tisíce lidí a zuřivé msty. Niet se snaží odhalit, co vlastně nesl. Mnohokrát tasí meč, než konečně vypátrá, na čem se nevědomky podílel.

Kriminální thriller se odehrává v prostředí postapokalyptické společnosti, která se pozvolna navrácí k civilizaci, aspoň některé její zóny. Jejich vůdci prosazují udržitelný životní styl a kmánům povolují jen chladné zbraně, avšak dávají jim i některé modernější vymoženosti. Většina obyvatel žije na úrovni starověku, ale relativně spokojeně, aspoň do doby, než Niet předá zásilku.

Historie novely:

Jeden čtenář mě v létě 2022 pořádal o povídku Naši zkázu z roku 2015, na níž jsem se kdysi rozepisoval po desetileté přestávce v tvorbě. Znovu jsem si ji přečetl. Její svět mi přišel nedotažený a rozporuplný, aspoň ve srovnání s mým roky promyšleným knižním cyklem Válka memů.

Vylepšoval jsem Naši zkázu, až její příběh narostl na dvojnásobek a změnil se v kriminální novelu Kurýr Naši zkázy. Dokreslilo se nejen její prostředí, ale i motivy hrdinů. Z původních textů mnoho nezůstalo, kromě jmen a několika scén v první polovině příběhu, ale i ty se inovovaly. Druhá část je zbrusu nová. Změnilo se i vyznění a přidalo se nečekané rozuzlení, jehož odkrytí překvapilo i mě. Bylo tam totiž od samého začátku, stačilo ho jen odhalit. :-)

I. Naši kurýři

Šíp přilétl bez výstrahy a probodl hrdlo od ohryzku až k páteři. Archi-
vářský mistr Výrovec se plácl přes krk. Doufal, že ho jen bodlo nějaké ho-
vado, ale jeho dlaň nerozdrtila dotěrný hmyz. Narazila na střelu zalitou
jeho vlastní krví coby ponurou ironií osudu. Sám ze zálohy skolil stovky
zvířat, když se bavil lovem. Zkusil varovat svého průvodce, avšak jen du-
sivě zachroptěl.

Jeho učeň Niet nevnímal okolí. Apaticky kráčel po boku koně a zkoušel
ignorovat vedro, které dusilo šestatřiceti stupni a devadesátiprocentní
vlhkostí vzduchu. Připadal si jako dozrávající okurka v paňníku, také celý
zahalený. Sípavě dýchal přes sítku proti krvelačným komárům a šlapal se
sklopenou hlavou, aby mu čůrky potu nestékaly do očí. Únavou už necítil
nohy a pohyboval s nimi rytmicky jako mechanická loutka. Pravačkou se
držel za provaz, jímž bylo omotané srolované stanové plátno, přehozené
přes sedlovou dečku za mistrovým zadkem, aby neupadl.

Uvědomil si, že se něco stalo, až v okamžiku, kdy kůň vyrazil vpřed.
Možná si vraník mylně vyložil záchvěvy umírajícího jezdce a vycítil v nich
pobídku k trysku nebo se jen vyděsil pachem krve a prchal do bezpečí tím
nejhorším směrem, přímo ke stělci.

Niet se nepustil, a tak ho splašené zvíře táhlo skoro deset kroků, než ko-
nečně vyprostil své prsty zpod provazu. Odkulil se do strany, aby unikl
kopytům, a nešikovně spadl do dolíku vedle cesty, levým kolenem na pro-
klatě špičatý kámen.

„Dobře ti tak, Nejte!“ vynadal sám sobě přezdívkou z dětství.

Posadil se a vyhrnul si suknicí dlouhého hábitu Špitálního bratrstva,
svého maskování. Třel si naražené místo. Když se ujistil, že má kosti celé,
plácnutím zabil několik okřídlených potvor, z tlumoku vytáhl sekeru, aby

mu za běhu neotloukla páteř, a kvůli snazšímu dýchání si zvedl síťku před obličejem.

Otráveně běžel za mistrem v domnění, že ho cosi přimělo k rychlejší jízdě, avšak o jeho tělo zakopl hned za první skalkou, kolem níž zatáčela cesta. Výrovec ležel nehybně na zádech, s rozhozenýma nohama a pažemi. Z hrdla mu trčela černá střela se zelenými pery a jeho krev se vsakovala do spadlé sedlové dečky, kterou křečovitě svíral pravou rukou. Upíral zrak k šedé obloze, až se zdálo, že právě sleduje svou duši mizející do říše Požírače všeho živého.

Niet ztuhl uprostřed cesty. Nechápatě zíral na starého archiváře, kterého si oblíbil, a nemohl vůbec uvěřit, že se něco takového stalo. Drželi se přesně trasy, kterou jim vyznačili nadřízení jako prostou veškerého rizika.

„Zmatkuješ, Nejte, luk nestřílí sám!“ uvědomil si a zalehl za balvan.

„Splnit úkol!“ opakoval si základní přikázání svého řádu Mlčenlivých.

Zhluboka dýchal, aby ovládl svůj neklid, a nutil se do chladného uvažování, ale jeho mysl se ztrácela ve zmatku. Stáhl si kapuci z hlavy a setřel si pot z čela.

Zoufale zvedl oči k obloze, ale nenašel na ní radu, jen pár dravců, kroužících nad krajinou s nadějí na chutný večerní úlovek. Jeden pták vypadal i na drona. Asi dálkový dohled. Poletoval, ale nic nedělal. Místní akorát platili tučné daně za jeho provoz.

„Elity na nás serou,“ zopakoval mistrův učeň oblíbené rčení svého nadřízeného.

„Je to teď jen na tobě, Nejte!“ povzdechl si a rukávem si otřel zpocenou tvář.

Snažil se nemyslet na vlhkost svého strachu, která mu polévala tělo. V podřepu zkoumal okolí, ale neviděl střelce, leda vyprahlé, uschlé keře a nízké skalky trčící ze zvlněné planiny, jimiž se proplétala prašná cesta. Podzimní slunce, slibně se nořící do rudé záře nad obzorem, vykouznilo desítky stínů rozvířených svěžím větrem.

Útočník se mohl snadno ukrývat kdekoli v okolí. A znovu zaútočit!

„Musíš!“ rozkázal si Niet. „Povinností kurýrů je doručit zásilku!“ připomněl si. Potěžkal svou ubohou sekeru, která se hodila leda k nasekání dřeva na oheň, jeho běžného úkolu na cestách.

„Teď!“ zavelel si.

Rychle přeběhl k mistrovi tělu a vytáhl dlouhý meč z pochvy na jeho opasku. Ihned zalehl za další kámen. Shodil tlumok ze zad, strčil ho pod nejbližší keř spolu se sekerou a vyrazil za koněm.

Po dobu dvou dechů utíkal po levé straně cesty, pak skočil napravo, tři dechy uháněl rovně, poté se na moment ukryl za balvanem, vzápětí vyběhl, ale ihned zase uskočil doleva.

Nepravidelně kličkoval přes dvě stě kroků, dokud se nedostal k dalšímu zákrutu, kterým se stezka vyhýbala skalce ve tvaru obří hlavy. Za ní uviděl vraníka. Kdosi ukradl sedlové brašny a ze slabin mu vyřízl kus masa. Kvůli své večeři zabil zvíře úderem mezi jeho oči. Buď kyjem, nebo kladivem. Nic jiného by neuštědřilo ránu tak silnou, aby pukla lebka a...

Niet se odvrátil. Miloval koně a nedokázal se dál dívat.

„Kde seš, zrůdo!“ sykl pobouřeně a opatrně obešel skalku vysokou jako dva muži, ale na nikoho nenarazil.

Chvilí soustředěně poslouchal, rozeznával však jen bzučení dotěrného hmyzu. Potřeboval prozkoumat okolí. Vzal meč do zubů a drápal se nahoru. Vrah by ho snadno dostal, kdyby se schovával na vršku, ale naštěstí utekl. Zůstaly po něm jen slehlé lišejníky a ulomená větvička, na konci pokrytá slinami, jak ji zlosyn cucal na číhané.

Seshora byl dobrý výhled na místo, kde se splašil mistrův vraník. Vrah měl dost času vystřelit a utéct, kdyby minul. Zasáhl však, a tak seskočil dolů a počkal si na vyděšeného koně. Sebral, co chtěl, a zmizel.

„Nejspíš skákal po kamenech, aby zakryl stopy,“ odhadl Niet. Z nízké trávy jich trčelo dost. Lepší stopaři by dokázali útočníka sledovat i tady, ale ne on se svými špatnými očima.

„Napij se! Neseš dobré pití!“ vybízel šeptem vraha a tlumil své uříčené dýchání.

„No tak, lokni si, možná jsi uloupil jen splašky!“ snažil se poslat telepatický vzkaz, i když nic takového neuměl, ale v zoufalství se zkouší ledacos.

Vtom vítr přinese zvuky dusivého zakašlání a kleteb.

Niet seskočí z balvanu a utíká v jejich směru. Brzy narazí na úzkou pěšinku a vyrazí po ní jak střela. Kličkuje mezi stromy porostlými lišejníky, přeskakuje kameny a prolétá se houštinami, až zadýchaný do ruda doběhne na holé místo v porostu.

Na kraji uvidí otevřenou lahvičku, z níž se line láková vůně alkoholu. Dva kroky od ní kleje plešatý chlap, celý rudý ve tváři a lapající po dechu. Určitě by teď vyměnil i svůj luk, který nesl na širokých zádech, za sklenici mléka, aby neutralizoval ostré pálení v puse.

Uslyší kroky a uvědomí si, že nedostane čas nasadit šíp, a tak mátožně popadne kyj vyrobený z kořene stromu a vrávoravě se ožene po útočnickovi. Niet hravě uskočí a rychlým výpadem ho bodne do ramene. Ihned couvne a vyhne se dalšímu útoku neohrabanou zbraní. Bojuje ve stylu psa štěkajícího na medvěda. Obíhá ho a uskakuje. Nesnaží se stavět proti síle robustního soupeře. Sám ji nemá. Ví o sobě, že sice špatně vidí, ale pohybuje se rychleji než většina ostatních. Dráždí vraha. Vrhá na něj posměšné úšklebky doprovázené plivanci. Jak krouží kolem něho, bodá ho svým dlouhým žihadlem, slabě, ale pořád.

Rozložitý chlap se zuří stále víc a již ztrácí sebekontrolu. Nedokáže zabít o hlavu menšího mladíka, kterého odhaduje sotva na třicet jar! Nezná ho. Nějaký přivandrovalec! Opozáhlivý zmetek! Vztekle mává kyjem, ale vždy ho mine. Připadá si oproti hbitému útočnickovi jako zpomalený šnek. Celý brunátný v tváři lapá po dechu a občas i zavrávorá, jak se mu dělají mžitky před očima.

Zkusí utéct, ale Niet je rychlejší. Dobežne ho a bodne do zad. Pak ho ještě sekne přes krk. Lotrovo tělo se kácí.

„Takys nevedl čestnej boj!“ Niet naposledy plivne na siláka a pomstychtivě se dívá na jeho krev barvící trávu.

„SHNIJ SE MNOU... Mám rudej...“ uslyší od něho další výlev vzteku přidušený krví.

Uskočí dozadu a zkoumá tvář umírajícího. Domníval se, že mu zrudla od esence. Mýlil se. Vždyť chlap má fleky na dlaních a napuchlé oči od slz, neklamných počátečních příznaků moru. Kvůli tomu se ničeho nebál, stejně už vypouštěl duši.

„Máš smůlu!“ odsekne Niet. „Mě jím Trojjediná potrestala v dětství. A silně. Ziskal jsem odolnost.“

Před jedenácti roky málem umřel. Tehdy ho přepadla extrémní alergie, které se lidově říkalo rudý mor, podle barvy kůže nemocných. Jednalo se však jen o nepřiměřenou aktivitu imunitního systému člověka, o zcela špatné vyhodnocení situace. Organismus se bránil tak, až ho to zahubilo.

Špitální bratrstvo se domnívalo, že mor je mutací starověké nákazy. Kdysi ji prý zaháněla jakási antibiotika, ale přestala fungovat, což urychlilo zkázu dávné civilizace.

Mezi lidem se šeptalo, že dospělý muž zemře na rudý mor, ale chlapec přežije a bude pak vždy v pořádku. A vykládalo se, že jídlo a alkohol jsou nejlepší léky. Povíдалo se ledacos. Ve skutečnosti záchvaty moru kosily jak vyzáblé, tak břichaté, abstinenty i opilce. Postihly i některé ženské, většinou s postavou řimbaby, a někdy zahubily i muže, kteří je již přečkali. Za osm dnů se uvidí, tolik to trvalo, než se projevila alergická reakce.

Niet chlapa nedorazil. Nechal ho skučet v bolestech na mechu. Sám se opřel rukama o stehna a chvíli dlouze dýchal.

Když se mu trochu zklidnil tep, prošel okolí a našel ukradené sedlové brašny. Naštěstí v nich zůstala zásilka v podobě dvou krabiček o velikosti sevřené pěsti a na všech stranách označených BH. Nechyběla ani bedýnka vysílačky, ale neznal kód k jejímu zámku.

Lotr vytáhl jen lahvičku s nápisem Rum. Když si lokl, vypadla mu odšpuntovaná z rukou a její obsah teď dotekl až ke krvavému masu vyříznutému z koně, které leželo opodál.

Vědět minimum, to patřilo k základnímu pravidlu řádu, takže nadřízení neřekli kurýrům, co obsahují BH krabičky. Niet se pohyboval v Urukomeji jedenáct let, ale i tak znal pouhé droby o činnosti svého řádu Mlčenlivých i skupin s ním spolupracujících. O Špitálních bratřích se doslechl leda to, že si přivydělávají paděláním retro-alkoholů. Vyráběli esence, které stačilo namíchat do ředěného lihu a dva dny si počkat. A ani zkušení znalci pak nerozeznali falzifikáty drahého pití od originálů.

Lahvička, kterou dostali jako doplněk svého maskování, obsahovala esenci retro-rumu. Vykouznila by jeho demižon, a nikoli břechky vhodné na vaření, ale vysoké kvality. Niet ji nechal ležet. Dostane sice vynadáno za ztrátu krycího předmětu, ale s rudým si nezahrával.

„Šmejde!“ houkl na zloděje, ale už mluvil k mrtvému. Nemusel ho dorazit. Krvácení už vykonalo své dílo.

Plácáním pobil hmyz hodující na jeho tváři a spustil si ochrannou síťku. Ruku si obalil látkou rukávu. Sebral těžké sedlové brašny tak, aby se jich nedotýkal holou kůží, a vracel se k mistrovi tělu. Neubíral se stejnou cestou, ale zamířil řídkým porostem přímo ke skalce, pod níž ležel kůň. Šel volným, pomalým krokem, plný truchlivých myšlenek.

Uprostřed úvah strnul. Cosi se mihlo mezi keři. Přikrčil se.

Zas putuješ za Požíračem, blbej Nejte! vynadal v duchu ostře sám sobě.

Kráčel křovinami jak na procházce po promenádě. A lotři chodí s lotry!

Kradl se porostem, nervy napnuté, zda nevyčerpal dnešní přiděl svého štěstí. Dýchal opatrně a pečlivě prozkoumával terén před sebou, aby neopatrným krokem nezpůsobil hluk.

Když se přiblížil na deset kroků k mrtvému mistrovi, rozeznal postavu zaujatou rozepínáním přezek na Výrovcových škrpálech. V jejím dosahu neviděl žádnou zbraň. Napadlo ho, že o něm vrahův společník možná neví.

Spatřil jezdce, ale nepostřehl sluhu klusajícího podél koně! Mistr nedostal žádnou šanci na obranu, takže si ji nezaslouží ani tenhle trhan!

Niet položí sedlové brašny a s mečem v ruce skočí k postavě, která uslyší jeho kroky, ale nemá čas ani kviknout. Padá naznak a zírá na čepel přiloženou k jejímu hrdlu.

Niet zabrzdí bodnutí v posledním momentě a udiveně vypoulí oči na bosou ženskou, oblečenou v dlouhých prostých šatech, vyzdobených větvičkami a kvítím. Hlavu má omotanou šátkem na ochranu před hmyzem.

„Nezabila jsem ho, pane!“ vyjekla vyděšeně. „Vždyť já vůbec neumím střílet z luku,“ chrlila. „Opravdu nedovedu. Prosím, slitujte se!“

„Tvůj muž už otročí mému mistrovi v pekle!“ zavrčel zlostně, avšak v duchu cítil úlevu. Málem probodl neozbrojenou ženskou. „Kolik je vás v bandě?“ otázal se výhružným tónem.

„Už hodně dlouho jsem úplně sama. Bez bandy,“ ujišťovala ho již klidnějším hlasem. Odhadla, že má před sebou někoho, kdo se nebaví týráním druhých.

„Večeřela jsem borůvky...“ Ukázala své fialové ruce. „Pak jsem slyšela koně... Šla jsem se jen mrknout.... Mrtvý nepotřebuje boty,“ drmolila, pozvedla svá podrápaná chodidla. „Jeho nevyléčí, mně pomohou.“

Prosebně pohlédla na svého přemožitele.

„Můžeš mě povalit, pane... Sundám si jen šaty... Prosím, netrhej je... Nechci být víc nahá...“

Niet si prohlížel svou bosou zajatkyň, které sudičky opomněly do vínku nadělit krásu. Obličej jí kazil příliš velký nos pod vystouplým obočím, tenké, neženské rty nalíčené do fialova borůvkami. Nedovedl si ji představit jako děvku obrovitého chlapa, kterého zabil. Nepasovala k němu svou hubenou postavou s úzkými boky a plochým hrudníkem, na němž by se asi dala spočívat žebra i z protějšího kopce. I vedle štíhlého mistrova těla připomínala spíš samu smrt, věčnou Požíračovu služebnici.

Zastyděl se, že si vůbec něco takového představuje. Ženská se chvěla strachem, ale neděsila se výprasku či znásilnění, bála se jedině o své hadry. Chápal ji. Potrhané by jí méně chránily proti hmyzu, který dosud hodoval jen na jejích bosých chodidlech, posetých krvavými štípanci. Škrpály opravdu potřebovala.

Kolik jí bude let? Určitě měla o dost víc než on, ale vzhledově patřila k typům, u nichž se špatně odhaduje věk.

Nejte, Nejte, co to děláš! napomenul sám sebe v duchu, ale nedokázal se pořád rozhodnout, jestli jí má věřit. Archivářský mistr Výrovec ho poučoval, že situace občas připomínají tvrdou hazardní hru, při níž se musí vsadit vše na nadějně řešení. Pokud se zmýlí, zemře. Pokud bude hrát příliš opatrně, možná přežije, ale nic nezíská.

Kdyby zlodějka nelhala, může identifikovat vraha, což by jeho nadřize- ní ocenili, a možná v ní najde i znalkyni okolí.

„Budu ti věřit. Daruji ti jeho odění,“ špitl.

Přimhouřil oči a mlčky sklonil meč. Sehnul se k mrtvému Výrovci, v duchu se mu omluvil. Stáhl jeho škrpály a ochranné návlčky. Poté mu opatrně svlékl hábit s maximální snahou co nejméně ho umazat od krve. Nechal mistra jen v bílých jezdeckých nohavicích s koženými vsadkami, jeho skromném rubáši. Zběžně vše prohledal. Vzal si jen opasek s pochvou na meč a zbytek hodil holce. Nečekal na její poděkování, vsadil na její po- ctivost a jednal podle toho.

Sebral sedlové brašny a došel pro schovanou sekeru a tlumok. Z něho vytáhl silnou lihovinu ve skleněné láhvi obalené hadrem, jehož kus namo- čil. Otřel napřed obě krabičky a vysílačku. Poté si zvedl síťku a omyl si tvář. Trochu si lokl, důkladně vykloktal hrdlo a pak vše polkl. Rozkašlal se, jak ho páliło v krku. Daň za snížení rizika nákazy.

Zahalil si tvář a vrátil se k mrtvému Výrovci. Ženská si mezitím nacpala do mistrových škrpálů trávu, aby jí nepadaly z nohou. Darovaný hábit sro- lovala do uzlíku.

„Moc dobrý nanovlákno,“ libovala si. „Vzdušný. Nemaže se. Ani zpcené není cejtít a má síťku. Potřebuje jen vymáchat a zkrátit.“

„Kamenitá,“ neposlouchal ji a zkoumal sekerou zem. „Tady nic nevykopu.“

„Tam je větší dutina,“ ukázala na jeden balvan o kus dál. „Tam ho zvěř nevyhrabe.“

Společně donesli mrtvého do skalního hrobu a nanosili kameny, jimiž zakryli jeho ústí. Niet složil z oblázků tři posvátné symboly Trojjediné: znaky pro pannu, matku a stařenu. Časem se tělo může převézt do hrobky pod urukomejskou svatyní.

II. Naše úkryty

Když Niet pohřbil mistra, propadl trdomyslné náladě. Už třikrát se mu zhroutila budoucnost. Poprvé ve dvou letech. Šílený střelec se tehdy vkradl do Středozevní inzóny a zabil jeho rodiče.

Rudý mor mu zničil druhý život hned po skončení základní školy. Teta, která vychovávala sirotka, pracovala u ochranky a včas poznala, že situace je vážná. Nechala Nieta převézt vrtulníkem do Urukomeje, v níž zrovna testovali nový genetický lék regenil. Vykurýroval se tam, ale inzóna ho uvrhla do karantény a nepovolila mu návrat.

O třetí existenci přišel právě teď. Přimkl se k Výrovci. Jedenáct let se u něho školil na archiváře, ale ve vlídném učiteli viděl víc náhradního tátu. Bez něho si připadal zmrzačený, jako kdyby mu někdo vytrhl kus srdce a v hrudi nechal jen černou jámu. A bude i obtížné přesvědčit Mlčenlivé, že šlo o náhodu a nic nezanedbal.

Ale přece jenom jsem něco zanedbal! uvědomil si. Samou nervozitou zapomíná! Hodilo se zazpívat pohřební hymnus před uložením těla. Ale obřad bude přípustný i po něm. Zabodl meč kolmo do země, sevřel jeho čepel mezi dlaněmi a přemýšlel, co zvolit.

Byl sice převlečený za Špitálního bratra, ale nesl tajnou zprávu poslanou řádem Mlčenlivých. Stejně jako mistr Výrovec sympatizoval se zakázanými rovnostáři, kteří prosazovali, aby inzóny obchodovaly se všemi ve svém okolí jako s rovnocennými partnery.

Čím ho mám uctít? spekuloval. Nechtěl mrtvému zpívat Hymnus léčení, ale nehodilo se ani veřejně recitovat „Inzóny tyranky“, a tak si vybral Zpěv mlčení:

*Díky Tobě, Trojjediná
Odhazujeme svou slabost a strach
Umíráme a žijeme dál pro své poslání*

Další část pronesl jen v duchu, protože Mlčenliví nabádali své učně, aby nahlas říkali jen slova, jimž dobře rozumí, a neuráželi bohyni svou tupostí.

*Za Tvůj svět půjčujeme duše
Nesouce zodpovědnost za činy
Vykonané i nevykonané námi i jinými
Nutné jako tísnivé mlčení
Naše zkáza*

Niet nechápal význam téhle pasáže. Proč by měl třeba odpovídat za něco, co spáchali jiní, nebo považovat mlčení za tísnivé? Kdokoli udržel svěřená tajemství za ohradou zubů, jak se slušelo, a plnil si své povinnosti, dostával jídlo a měl kde spát.

„Jsi u Mlčenlivých, vid’?“ prohodila jeho společnice, když skončil recitaci. „Já jsem se kdysi přidala jen k rovnostářům, ale jsem moc ukecaná tlama, a tak mě vylili.“

„Jsem jen kurýr, nic víc,“ zabručel popravdě.

„Plácla jsem něco špatného, pane?“ vyplašila se.

„Žádný pán, jen kmán. Niet,“ zavrtěl hlavou.

„Niet je dravej ptáček, loví ryby u jezer, vid’?“

„Jo, ale mně říkaj‘ často Nejt, protože bulím slzy jak nejty,“ sykl. „Mám něco s očima. Od rudého moru.“

Cítil, že na něj zase jde slzavé období. Jako právě teď. Místy se kvůli tomu nenáviděl. Polykal slzy. Tesknil, přestože nesměl. Mlčenliví ho cvičili v memu, že všichni, kteří padli při plnění úkolů, se radují u Trojjediné a není důvod k nářku. Nedokázal však přemoci bolest ze ztráty.

„Taky mi bejvá často do breku,“ řekla soucitně po delší odmlce. „Jsem šereda. Vím to. Nikdo mne nechtěl, až jeden starší vdovec se uvolil. Toužil moc po písclatech. Nic. Potom zkoušeli jeho mladší podruzi. Nic. Řekli mi, že nebudou živit jalovici, a koncem zimy mě zapudili. Říkám si teď Jasanka. Mám pořád něco veselého. Zkus si také změnit jméno,“ navrhla na povzbuzení.

„Musím donést léky,“ sdělil jí polopravdu.

„Jo, a s nimi se trmácíte pěšinkami, aby vás nikdo neviděl,“ ušklíbla se.

„Ty jsou však hrbolatý a samý šutr. A brzy padne tma. Pokud si nechceš zlámat hnáty, lepší bude, když vyrazíš až ráno.“

„Zatím je vidět. Pomůžeš mi identifikovat vraha? Dovedu tě k němu,“ požádal ji.

Přikývla. Připnul si pochvu k pasu a zasunul do ní meč. Popadl do ruky sekeru a zamířil na místo, kde pomstil svého mistra. Po pár metrech ho přestalo bavit, jak ho meč tluče do nohou, a tak si ho raději převěsil na záda.

„Tasíš ho pomaleji,“ namítla Jasanka.

„Ani ne,“ odušil a předvedl jí svou rychlost.

„Jsi dobrej. A bude to nečekaný,“ ocenila jeho demonstraci.

Vrátil meč do pochvy a pokračovali k zabitému lotrovi, avšak zůstali opatrnicky stát pět kroků od něho. Chvíli si ho prohlížela a pak se ušklíbla.

„Jó, Robert Pajda z Planý. Žádná škoda,“ odplivla si. „Už dvakrát těsně unikl deportaci.“

„Ušetřil jsem náklady na odvoz,“ sykl a v duchu si opakoval vrahovo jméno, aby ho nezapomněl.

„Nenáviděl koně, kdysi ho jeden svinsky kop‘! Asi se chtěl nacpat, než zdechne na rudej,“ tázavě se podívala na Nieta.

„Kdy ses naposled pořádně najedla?“ pochopil její narážku.

Neurčitě pokrčila rameny, a tak se vrátili ke staršímu vraníkovi, kterého dostali jako doplněk své masky. Vyřízl mu ze slabin slušný kus masa, tak akorát pro dva na dvě jídla, a nabodl ho na meč. Hrozné barbarství, ale potřebné.

„Kde se dá udělat skrytý oheň?“ otázal se.

Chvíli stála, dívala se na něj, už si myslel, že oněměla, ale pak špitla: „Budu ti taky věřit. Můžeme to uklohnit u mě v domě. Je blízko.“

Pod slovem „blízko“ si představoval pár set kroků. Holka používala větší měřítka. Vyrazila rychlou chůzí horalky, která příkré svahy považuje za rovinku a vzdálenosti měří na půldny a těm kratším říká za bukem. Niet s ní držel krok jedině díky tomu, že se jí vyzouvaly škrpály a musela si do nich občas nacpat další trávu, a tak mu poskytovala čas k nadechnutí.

Až za šera dorazili k nakupeným kamenům, ze všech stran obklopených hustými porosty. Před nimi zastavila a dlouho zkoumala zem. Když se ujistila, že tu nikdo nebyl, po čtyřech prolezla cestičkou vysekanou pod křovím následovaná Nietem ke škvíře mezi balvany. Vybídla ho, ať vleze dovnitř, a vrátila se zamaskovat stopy a zatarasit cestu.

Protáhl se do přírodní dutiny podobné stanu typu týpí, avšak plného vyboulenin a puklin. Nahoře viděl úzký průduch, dobrý kouřovod. Až po delší době se v šeru uvnitř rozkoukal natolik, že rozpoznal lůžko s ovčí kůží a nevelké ohniště mezi dvěma kameny, na nichž stály očouzené kotlíky.

„Můj dům. Sem se nikdo nedostane,“ pochlubila se holka a její hlas zněl v malé dutině podivně hlučně, až sebou Niet trhl.

„Klidně křič. Ven neunikne nic. Je to vyzkoušený,“ dodala.

Znejistěl.

„Čeho se bojíš?“ vyčetla mu. „Tys vsadil na mě, já zas na tebe,“ doplnila hořkým tónem, až se zastyděl.

„Jsem mátožný z vedra,“ vyhnul se odpovědi. „Tvé ohniště odtud vyhnalo hmyz. Nevadilo by ti, kdybych se svlékl?“ zeptal se.

„Pokud i ty vydejcháš mou krásu,“ ušklíbla se ironicky. „Sama tady chodím nahá. Nabídnu ti i studánku,“ namířila prst na jednu širší dutinu. „Voda v ní je dobrá. Dá se pít i bez převaření a je super na ochlazení. Pojd’.“

Nečekala na odpověď. Stáhla ze sebe oblečení a přešla do zadní části.

Niet se k ní připojil a dopřál svému přehřátému tělu radost z nádherné nahoty. Užival si vodu, kterou nabírala hrníčkem a polévala ho, měl chuť

výskat nadšením. Oplatil jí službu a sám zapracoval jako sprcha na její kostnatou postavu, víc podobnou hubenému chlapovi, a tak mu ani nepřišlo divné, že jsou oba nazí. Připadal si jako s kolegou v umývárně.

„Víc ne,“ zarazila ho. „Ať nevybereme všechnu vodu. Potřebuji nějakou na vyprání. Vymáchám i ten tvůj hábit.“

„Zmenším ti škrpály,“ nadhodil Niet. „Tady ale moc nevidím. Sednu si ven.“

„Hmyz tam bude před západem moc hladovej,“ zadržela ho. „Sežere tě do krve. Zůstaň uvnitř, zapnu svícení. Je na akumulátor. Před den se dobíjí ze solárního panelu,“ pochlubila se svou výbavou.

Došla dozadu, cosi přepnula a prostoru zalilo světlo. Vycházelo z lampy zavěšené v puklině v kameni, obalené sítkou na hubení hmyzu. Hned se ozvalo několik prasknutí, jak se pár okřídlených dotěrů nechalo zlákat jeho září a skončilo v elektrickém oblouku.

Niet si rozložil svou výbavu. Změřil holce chodidlo – užší než mistrovo, ale skoro stejně dlouhé. Zkracování by se mu dělalo hůř. Odpáral podešve a stélky, zmenšil vše podle její nohy. Začal od podešví. Potřel je nanolepidlem. Když zmodralo, přimáčkkl je k vršku a ruční šičkou je zafixoval. Výsledek pořádně zatížil kameny.

„Spoje budou pevnější než původní, ale půlhodinku se musí polymerizovat,“ řekl Jasance, která mezitím vařila vodu a opékala plátky koniny napíchnuté na několika klaccích.

„Tuhý, chtělo by uvařit, ale nemám nic k tomu,“ odvětila.

Podal jí malý pytlík fazolí. Víc jídla v tlumoku neměl.

„Dám tam vše, ať se posilníme a zůstane i něco na snídani,“ navrhla.

Když kývl, vysypala obsah do polévky. Jeho mečem nařezala upečené maso na drobné kostičky a přidala je tam. Nadrobila i nějaké voňavé bylinky jako koření. Nechala kotlík vařit a druhý větší vynesla ven před jeskyni, aby vyprala oboje oblečení. Občas se vracela ke studánce pro další